

въ тѣхната къща! И Чокон, и боѣре, и офицере, и генерале, сѣкакви! А и дѣвойчето бѣше за чудо! Хубавица, гиздосия добра, обичлива и мидаимъ дѣвойче. Разболѣ са майка ѝ и утиде на небето. Хората казватъ, че нейниятъ мъжъ много ѝ скра-тилъ дните, — Господъ ги тамъ знае; не трѣба да говори човѣкъ, щото не знае. Когато са мина една година послѣ смъртъта на нашата чокойка, то захванаха пакъ да дохождатъ момци и да искатъ Настасия за жена; ала нашиятъ чокоинъ ни едно момче не хареса: единъ билъ младъ, други билъ сиромасъ, трети — пиенецъ, четвърти не билъ изъ добра фамилия, и малко ли още що. „Азъ ще да намѣра за дѣтето си нѣкой голѣмецъ, който да има и богатство и слава и сичко,“ казваше дѣдо Стоянъ и не даваше дъщерята си. Веднашъ дойде единъ младъ офицеринъ и попита дѣда Стояна иска ли той да му даде дъщеря